

γαττούλαρος ὁ, ἀμάρτ. γατσούλαρος Πελοπν. (Ἦλ.) κατσούλαρος Νάξ. (Γαλανᾶδ.)

Κατὰ μετασχηματισμὸν ἐκ τοῦ οὐς. γαττουλάρα.

Γάτταρος, ὁ ἰδ. ἐνθ' ἄν.

γαττουλαχναράκι τό, ἀμάρτ. κατσουλαχναράκι Πελοπν. (Μεσσ.)

Ἐκ τῶν οὐς. γαττουλάχναρο, παρ' ὃ καὶ κατσουλάχναρο, κατὰ τύπ. ὑποκοριστικόν.

Εἶδος κεντήματος ὁμοιάζοντος πρὸς ἶχνος τοῦ ποδὸς γαλῆς: Καλὰ εἶναι εὐτοῦνα τὰ κατσουλαχναράκια, μὰ θέλουν ὅλο νὰ μετρεῖς.

γαττουλάχναρο τό, ἀμάρτ. κατσουλάχναρο Πελοπν. (Γαργαλ.) κατσουλάχναρο Πελοπν. (Γαργαλ.)

Ἐκ τῶν οὐς. γαττούλα, παρ' ὃ καὶ κατσούλα, καὶ ἀχναρί.

Γαττάχναρο, ὁ ἰδ.: Εἶδα κατσουλάχναρα 'ς τὸν ἄμμο.

γαττουλεύομαι ἀμάρτ. κατσουλεύομαι Πελοπν. (Τρίκκ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γαττούλα, παρ' ὃ καὶ κατσούλα.

Ὁργῶ πρὸς συνουσίαν, ὥς αἱ γαλαῖ.

γαττούλι τό, Βιθυν. κ.ά. γαττούλ' Μακεδ. (Βλάστ. Βογατσ. Βόιον Κοζ. Καστορ.) γατσούλι Ζάκ. Κέρκ. Κεφαλλ. Παξ. Πελοπν. (Ἦλ. Καλάβρ. Οἶν. κ.ά.) — Λεξ. Μπριγκ. γατσούλ' Εὐβ. (Αἰδηψ. κ.ά.) Ἦπ. Θεσσ. (Δομοκ. κ.ά.) Λευκ. Μακεδ. (Καστορ. κ.ά.) Στερελλ. (Ἀχυρ. κ.ά.) κατσούλι Εὐβ. (Κάρυστ.) Κρήτ. (Βιάν. Μεραμβ. Σφακ. κ.ά.) Μῆλ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Πάρ. Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Ἀνδροῦσ. Βερεστ. Γαργαλ. Γορτυν. Δυρράχ. Καλάβρ. Κάμπος Λακων. Κλειτορ. Κορινθ. Λάστ. Μάν. Μεσσ. Οἶν. Χατζ. κ.ά.) Τσακων. (Πραστ.) — Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. 419, 459 κατσούλ-λι Εὐβ. (Κουρ. κ.ά.) Κάρπ. κατσούλ' Πελοπν. (Ἦλ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γαττί, παρ' ὃ καὶ γατσί καὶ κατσί, καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ούλι. Ὁ τύπ. κατσούλι καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Γαττάκι 1, ὁ ἰδ. ἐνθ' ἄν.: Εἶχε ἓνα γαττούλι καὶ τό 'λουζε Βιθυν. Ἡ γάττα μας ἔκανε τρία γατσούλια Κεφαλλ. Ἐδονκίς 'ς τοῦ γατσούλ' νὰ φάη; Στερελλ. (Ἀχυρ.) Ἐκαμ' ἓνα πιδὶ σὰ γατσούλ' Εὐβ. (Αἰδηψ.) Οὐτε 'ς τοῦ ὀχτροῦ σου τὸ κατσούλι νὰ μὴν τ' ἀξιῶση ὁ Κύριος Πελοπν. (Βερεστ.) Μωρέ, 'φτοῦνος νὰ πεθάνη; εἶναι 'φτάφυχο κατσούλι! Πελοπν. (Ἀνδροῦσ. Λάστ. κ.ά.) Πόσα κατσούλ-λια ἔκαμε ἡ κάτ-τα σου; Εὐβ. (Κουρ.) Ἀ κατσού'α ἐμποῖτσε τῶτα κατσούλια (ἡ γάττα ἔκαμε τρία γαττάκια) Τσακων. (Πραστ.) || Φρ. Σὰν ἡ γάττα τὰ γαττούλια (ἐπὶ τοῦ διαρκῶς ἀλλάσσοντος τὴν θέσιν τῶν πραγμάτων του) Μακεδ. (Κοζ.) Πβ. γαττί 1. Κάνω κατσούλια (περιπατῶ τετραποδιστί, ἐπὶ νηπίων) Κρήτ. (Μεραμβ.) Περιπατῶ κατσούλια-κατσούλια (συνών. τῇ προηγ.) Πελοπν. (Μάν.) Πβ. γαττουλίζω 1. || Ἀσμ.

Ἡ μάννα πού σέ γέννησε κάλλιὰ 'τονε νὰ κάνη ἓνα κατσούλι παρδαλὸ τσι bodikous νὰ πιάνη Κρήτ.

Κατσούλ-λι μου, κατσούλ-λι μου, μὲ τήμ-μακρὰ μουστάκα, οἱ πενδιτσοὶ μοῦ φά'σιν ἀπόψε τῆσ-σιτάκα (σιτάκα=εἶδος ἐδέσματος ἐξ ἀλεύρου, βουτύρου καὶ μέλιτος) Κάρπ. β) Γάττα 1, ὁ ἰδ. Πελοπν. (Γορτυν. Κλειτορ. Μεσσ.): Τίς γάττες τίς λέμε κατσούλια Κλειτορ. || Φρ. Πάτησε τὸ κατσούλι (=ἐμέθυσε) Γορτυν. Πβ. γάττα 1, γαττούλα 1. 2) Μετων., τὸ ἰσχνὸν καὶ καχεκτικὸν παιδίον Εὐβ. (Αἰδηψ.) Παξ. Πελοπν. (Δυρράχ. κ.ά.): Ἐρχεται πάδα

μὲ τὰ γατσούλια τῆς Παξ. Συνών. γαττόπαιδο. 3) Οἱ συριγματώδεις ἤχοι οἱ ἀκουόμενοι κατὰ τὴν ἀναπνοὴν πάσχοντος ἐκ βρογχίτιδος Κεφαλλ.: Εἶναι κρυωμένο τὸ παιδί· δὲν ἀκοῦς τὰ γατσούλια του; 4) Εἶδος ἀποδημητικοῦ πτηνοῦ μεγέθους περιστερᾶς, χρώματος μελανολεύκου, καὶ ἐκβάλλοντος φωνὴν ὁμοιάζουσαν πρὸς νιαούρισμα γαλῆς Κρήτ. (Σφακ.) 5) Ἐν τῇ φρ. μουστάκια τοῦ κατσουλίου, τὸ φυτὸν φλέως ὁ ἐχίνοειδῆς (phleum echinatum), τῆς τάξεως τῶν ἀγρωστωδῶν (graminaceae) Κρήτ. (Βιάν.) — Λεξ. Βλαστ. 459.

γαττουλιά ἡ, ἀμάρτ. κατσουλὲ Κρήτ. (Ρέθυμν.) κατσουλιά Κρήτ. (Μεσαρ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γαττούλα, παρ' ὃ καὶ κατσούλα, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιά. Διὰ τὸν τύπ. κατσουλέ, βλ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 1, 345/46.

Ἡ ὑπὸ τῆς γαλῆς ἀναδιδομένη χαρακτηριστικὴ ὁσμὴ ἐνθ' ἄν.: Βγαίνει μιὰ γατσουλιά αὐτὴ ἡ προβιά Μεσαρ. Συνών. γαττί 2, γαττίλα.

γαττουλιάζω ἀμάρτ. γατσουλιάζω Κεφαλλ. κατσουλιάζω Μῆλ. κατσουλιάζου Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γαττούλι, παρ' ὃ καὶ γατσούλι καὶ κατσούλι.

1) Συστέλλομαι, συμμαζεύομαι (ἐκ φόβου, ψύχους, κλπ.) Μῆλ.: Κατσουλιάσε σέ μιὰ γωνιά. Συνών. ζαρώνω, κατσίιάζω. β) Κάθηναι ὀκλαδόν, μὲ τὰ γόνατα ἐντελῶς λυγισμένα καὶ στηριζόμενος ἐπὶ τῆς ὀπισθίας ἐπιφανείας τῶν πτερῶν Μακεδ. (Χαλκιδ.) 2) Ἐκβάλλω συριγματώδεις ἤχους κατὰ τὴν ἀναπνοὴν λόγῳ παθήσεως τῶν βρόγχων ἐκ κρυολογήματος ἢ ἄλλης αἰτίας Κεφαλλ. Πβ. γαττούλι 3.

γαττουλιάρης ἐπίθ. ἀμάρτ. κατσουλιάρης Πελοπν. (Μαντίν.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γαττούλα, παρ' ὃ καὶ κατσούλα, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιάρης.

Ἐν τῇ παιδιᾷ «κατσουλίτσα» (βλ. γαττουλίτσα 3), ὁ ἐκ τῶν παικτῶν ὑποδύμενος τὸν ρόλον τοῦ διώκτου τῆς «κατσουλίτσας».

γαττούλιασμα τό, ἀμάρτ. γατσούλιασμα Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ρ. γαττουλιάζω, παρ' ὃ καὶ γατσουλιάζω.

Ἡ μετ' εὐκρινῶς ἀκουομένων συριγματωδῶν ἤχων δύσκολος ἀναπνοὴ τοῦ πάσχοντος ἐκ βρογχίτιδος.

γαττουλιαστὰ ἐπίρρ. ἀμάρτ. κατσουλιαστὰ Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐξ ἀμαρτ. ἐπίθ. γαττουλιαστός, ὁ ἐκ τοῦ γαττουλιάζω, παρ' ὃ καὶ κατσουλιάζω.

Ὁκλαδόν, μὲ τὰ γόνατα ἐντελῶς λυγισμένα (ὥς προσδιор. τοῦ κάθουμαι) Πβ. γαττουλιάζω 1β.

γαττουλίζω ἀμάρτ. γατσουλίζω Ζάκ. (Κερ.) γατσουλίζου Πελοπν. (Μάν.) κατθουλίζω Πελοπν. (Καλάβρ. Κλουτσινοχ. κ.ά.) κατσουλίζου Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) κατσουλιάω Πελοπν. (Γύθ. Πάν. κ.ά.) κατθουλιάω Πελοπν. (Καλάβρ. Κλουτσινοχ. Σουδεν.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γαττούλι, παρ' ὃ καὶ κατσούλι.

1) Βαδίζω ἐπὶ τῶν ποδῶν καὶ χειρῶν, περιπατῶ κατὰ τὸν τρόπον τῶν ζώων, τετραποδίζω (ἐπὶ τῶν ἀρχομένων νὰ βαδίζουν νηπίων) Πελοπν. (Γύθ. Καλάβρ. Κίτ. Κλουτσινοχ. Μάν. Πάν. Σουδεν. κ.ά.): Τὸ παιδί ἀρχισε νὰ κατσουλίζη

